

Гаврил Иванов Тагарев-XII б клас

Справедливостта и несправедливостта са качества на хора които живеят в общество, а не в самота.

Човекът е най-великото същество на земята. Можем да изпратим себеподобен в космоса, да сътворим „изкуствен интелект“, да накараме други живи същества да вършат това, което ние искаме. Как го постигаме? Всеки човек умее да мисли, да се труди и да се развива. Невероятно нали? Невероятно е как едно същество е съумяло да преодолее първичността си и да покори света. Но едва ли човекът би бил това, което е сега ако не беше социален вид? Ако не живееше в общество? Не се ли крие именно в тази човешка черта величието на хората?

Но какво всъщност е обществото? Общност от хора, всеки от които има своите функции, своето място под слънцето, своите интереси и ценности. Обществото наподобява на едно летище в което работят хиляди души. Всеки има своите задължения за които получава своето възнаграждение. От чистачите до пилотите, всеки от тях работи за една кауза. Всички заедно съчетават своите умения, знания и възможности в името на тази кауза. И в крайна сметка чудото се случва. Всеки ден хиляди души прелитат хиляди километри, за да достигнат родните си места, или да сключат важна сделка на другия край на света, или просто, за да си починат. Благодарение на тази общност от хора, на този организъм, изграден от хора които работят заедно, които обменят идеи, опит, които си помагат взаимно. Защото когато сме заедно сме по-силни! Ако живеехме в самота нямаше да постигнем това което имаме сега. Всъщност дори нямаше да оцелеем. Когато човек е сам той не се развива, просто няма нужда от това. Няма с кого да сравни своя интелект и своята сила. Не би могъл да полети в космоса или да изобретява машини. Всеки човек сам по-себе си е уникален, а това ,че сме заедно ни прави велики! Симбиозата на обществото е нещото което промени света, и го подчини на човечеството! Но какво би било обществото без правила? Анархия в която всеки независимо от възможностите и успехите си граби с пълни шепи от

плодовете на общия труд? Всъщност в обществото има строго определен ред. Ред който се пази от едно човешко чувство зародено дълбоко във всеки един от нас. Чувството за справедливост!

Справедливостта е това което поддържа равновесието в обществото ни. Чувството за справедливост ни кара да пишем закони, да плащаме на хора, които следят за спазването им, да създаваме институции които наказват нарушителите им. За да не може никой да вземе това което е наше, ние се задължаваме да не взимаме чуждото. И системата работи! Е наистина има хора които я нарушават, и повечето биват наказани за това. Когато някой постъпи несправедливо често е посрещнат от общия гняв на всички нас. Понякога от страх, че щом веднъж е постъпил така с някой, може да постъпи така и с нас. Естествено справедливостта и несправедливостта могат не само да сътворяват ред но и да бъдат движеща сила. Стимул да се борим за кауза в която да докажем на другите, че сме прави. Понякога се борим в името на истината името на свободата, водим битки от които нямаме физически облаги водени именно от това чувство. Да покажем на другите, че сме прави и че са се отнесли несправедливо с нас. Джон Адамс е казал, че справедливостта това възприемането и сравнението на приноса и резултатите на индивида с приноса и резултата на другите колеги. Именно тази черта на справедливостта пък ни прави усърдни. Когато хората оценяват справедливо нашия труд, ние се мотивираме и постигаме големи успехи. И обратния ефект, когато поощряват наш колега, който не работи толкова усърдно колкото нас, ние се демотивираме и спираме своето развитие.

Справедливостта и несправедливостта са качества на хора които живеят в общество, а не в самота! Те са незаменимата част в обществото ни, което ни показва кое е редно и кое не. Те ни помагат да живеем заедно, да се развиваме заедно и всеки ден да постигаме чудесата на съвременното човечество. Те са качества които помогнаха на хората да се сплотят, да оцелеят и да покорят света!